

Selda Uygur

YALVAÇ

roman

BİLGİ YAYINEVİ

*Yalvaç nedir dersen; peygamber, resul, elçi, yol gösterici...
hepsi birden kadın yahut beni çağırın Aziz Pavlus.*

Nerede kalmıştık? En son beni bir sokağın başında bekleyecektin. Birlikte çocukluğumun geçtiği o sokaktan geçip en sevdiğimiz ölümlere kavuşacaktık. “Bekleyenler arasındayım” dedin. “Ben seninle gelirim” dedin. Gelmedin. Şimdi en başa döndük. Yeni bir hikâyenin döngüsüne kilitledin beni. Üstelik sözcüklerimi unutmuşken. Onlarsız da olabilirken. Kendime tahammül etme yeteneğine ulaşmışken. Bu sefer uzun bir hikâye anlatmalıyım sana. Silbaştan beni bulasın diye. Baş kahraman sendin, öykümün içindeydin. Yalanmış. Bana çok uzak bu anlatılanlar, diye düşünsen bile sonunu bekle. Sonunda sana sokağın başında buluşacağımız zamanı söyleyeceğim, tam olarak tarih ve saatiyle birlikte.

Kapıyı kilitlemeye cesaretin var mı; demirden kafese kapatılanları izlemeye. Cinayet izlemek, cinayet işlemekten daha çok cesaret gerektirir. Kartalların kutsal çınar ağacının dallarına bıraktıkları yumurtaları çalanları, onları denizin ortasına kadar sürükleyip bırakanları düşün. Böylece evren oluştu. Çok kutsal bir çaba bu. İlk anlatılara inan. İlk yumurtayı çalanın tutkusuna.

Âşık kadınlar tehlikelidir. Kendilerinden önce nefesleri yola çıkar. Mezar taşlarına yazılacak ağıtların peşine düşmezler. Sarkmaya başlayan memelerinden çekinmezler. Düşen elbise askılarını omuz başlarına geçirip memelerini toplayıp yola düşerler. İlk cadının selamı var sana. Dinle onu. Erkeğim ben erkek! Ne işim var bu kadın saçmalıklarıyla, diye düşünme. Nereden biliyorsun bir kadına ait ruhun senin ağızından girmek üzere olmadığını. Şimdi bu yazdıklarımı hangi mekânda, hangi koşullar altında, hangi seslerin eşliğinde okuyorsun? Sözcüklerim için renkler belirle. Takip et beni. İlk cadıya gidelim. Sonunda bulacağız birbirimizi, endişelenme. Sahi sana söylemediler mi,

yalnız birbirine benzeyenler, aynı yola çıkanlar birbirini bulmaz. Henüz zamanımız varken toplanalım. Bizim için TOPLANDILAR desinler. Söz verip de gelmeyenlerden olma. Bu kadar mı zor sana uzatılan bir eli tutmak. Birinin hayalini gerçekleştirirsen kendini bulursun. Gel, senin çocukluğunun geçtiği sokağa gidelim. Kim olduğun fark etmez. Zamana uy, büyüünün bir parçası ol yeter. Modern zamanlarda, yani günümüzde, “reinkarnasyon” diyorlar. Biz ruh aktarımı diyeceğiz. İnanmıyor olabilirsin. Sen zaman yolculuğu adını da verebilirsin.

Bekleyip kendine verdiği sözleri tutar ve anda kalmayı başarırsan konum bilgisini seninle paylaşacağım. Senin kim olduğunu henüz ben de bilmiyorum.

I. Bölüm: Gecede

Masumiyet Gerçeęe Anlamını Verir Fakat Yalnızca Sabaha Kadar

*Tüm zamanların en kötü filminde yer alıyoruz,
bu da bizi ölümsüz yapıyor!¹*

Bunca zamanı nasıl atladığımı sorma. Sanıyorsun ki kadim zamanlarda yaşayanlar hiç acı çekmedi, ne varsa şimdiki zamanlarda var, bir tek sen dertlisin.

Sorma bana, nasıl İstanbul birdenbire diye. İstanbul, zamanın kapısının kilitlendiği kent. Onun yedi kapısının birinden geçerek yola çıkmazsan söylediklerimi anlamazsın. İstanbul'a 80'lerde uğramadıysan görüntü ve kelimeler aracılığıyla bile olsa hikâyen tamamlanmış olmaz. Hem tamamlanmış hikâyeyi kim ne yapsın, diyorsun, duyuyorum, bu satırları okuyan gözlerini görüyorum. Evet, İstanbul'u karış karış gezen bir yazar bu ülkenin çocuklarına kendisiyle ilgilenmekten başka şeylere vakit bırakmadığını söylemiş bir zamanlar, buna benzer bir şey. Biz istemesek de duyarlıyız, duyardığımız doğuştan omuzlarımıza takılı. Niye kimseler aslında hepsinin bu ülkede geçen öyküler olduğunu, zamanın taşlarını çoktan unuttuğumuzu söylemiyor. Dokunalım mı taşlara?

Sen hatırla! Sen hatırla! Hatırla! Gündüzün şifrelerini çözen rüyalar gibi...

1) *Ed Wood*, Tim Burton, 1994.

Masumsun, öyle mi? Ben masumum, diyorsun durmadan. Asıl suçlu onlar, onlar beni bu hale getirdi. Ah bebektim, eyy bebektim ben de. Çocukluğun bütün ayartıcılığından nasiplenmiştim. Ne yaparsam yapayım kimse suçlu bulmuyordu beni, ne de olsa çocuktum. Bu sebeple de kurbandım. Dolayısıyla da masumum. Gel biraz kirlenelim. Saklanma masumiyet maskesinin ardına. Biraz baskı, biraz kötülük, biraz zorbalık gerek sana. Özgür olamazsın sonra. Gel birlikte masumiyetimizi kaybedelim, ayartılalım. Bu bir karşı durma biçimi, sana söylüyorum. Mesela seni durduk yere azarlayan müdürünü ciddiye almamayı deneyelim. Masum değiliz hiiiçbirimiz yahut çocuklar da aslında masum olmadıklarının farkında.

Nostaljiyi ütopyaya çevirelim gel. Ruh eşini bulanlar masum mu? Ne saçma! Yaşlanıyoruz sanmaktan ve ruh eşi aramaktan yorulduk. Ruh eşini bulamayanlar dost tarikatlarına katılarak aynlaşıyor görmüyor musun? Aşkın bahanesi çok. Yalnız aşkı olanın aşkı filan yok.

İşte bu yüzden yazdım sana gece masumiyetini. Onu sabah olduğunda nasıl kaybettiğimizi.

Seksenlerden iki binlere yürü. Bizi görürsün. Biz mi? Melale olmasa bile Feliçita'ya aşına bir nesiliz. Siyah beyaz televizyondan yankılanan Feliçita'yı duyup ezberleyip ilk cümlemiz olarak söyleyen bebekleriz. İlk çocuk çapkınlarız. Cep telefonları –anteni yamuk olanlar– biz üniversiteye giderken piyasaya sürüldü. Henüz siyah beyazdan renkli televizyona geçişin şokunu atlata-mamıştık oysa. Zeki Mürenli yılbaşı gecelerimiz, “Senin annen bir melekti yavrum” sözünü bir Türk filminde duyup ağlayışımız çok da uzak değildi. Bakire ve bakir kalmalıydık evlenmeden ama videokasetlerde Alman pornolarını izleyen büyüklerin çocuklarıydık. Okula giderken beyaz gömleğin üstüne lacivert forma giyerdik, lacivert ceket gri pantolon. Annelerimiz günle-re giderken saçlarına röfle yaptıırırdı, yanaklarını kırmızı rujla

Şeker Kız Candy gibi boyardı. Kahverengi kürklerinin altına ince topuklu ayakkabılarını giyerlerdi. Biz annelerimizi tüylü canlılar sanırdık. Bazılarımızın annelerinin kürklerinin tilki başı bile vardı. Emrah filmlerini izlerken, el arabasında Ceylan kasetleri satan satıcıların teyplerinden gelen ağlamaklı bir şeyleri duyardık. Gıcır da gıcır herkes ağlardı.

Azize gibi yetiştirilmek istenirdik ama ablalarımız siyah kaside mini etekler giyerdi. Siyah ince çoraplar fantezi nesnesiydi. Boşanmak ayıp sayılırdı ama akraba teyzelerimiz kasap abilere cinsel şakalar yapardı. Ne olduğumuzu, ne olacağımızı hiç bilemezdik. Kırmızı noktalı filmlere, *playboy* şovlarına tuhaf bakmazdı büyüklerimiz. *Tutti Frutti* programında herkesin favorisi güleç yüzlü Çilek'ti. Çilek'in memelerini tüm ülke görmüştü. Ama bize erkeklerle buluşmak ayıp denirdi. Erkekler ise *Karate Kid* seyrederek o yasaklı arzularını havada savrulan tekmelerle uyuturdu. Cilalayıp parlatırlardı sürekli. Bir yerde enerjiyi boşaltmak ve komşu kızına mektup yazmak lazımdı yani.

Feliçita'yı bir dinlesene eğer dinlemediysen. Zamanı bir boşluk gibi düşünme.

Türkan Şoray filmleri izleyerek büyüyen, Körfez Savaşı'nı ve Victoria Secret defilelerini canlı yayında izleyen bir nesle aşinayız. Şimdi onlarca vidanın üstünde şarjlı tornavida.

Bu neslin masumiyetini yitirip en sonunda cehennemde bir hayalet olduğu söylenir.

Gel şimdi Gece'nin öyküsünü anlatayım sana, bu nesilden biri. Neden onun seçildiğini ben de bilmiyorum.